

foc i lloc

La norma

Hem fet excusable el que hauria de ser totalment inacceptable.

DELFI **ROCA**

Quantes vegades s'haurà fet servir l'expressió "en un país normal"? Segurament tants cops com aquella tan sentida de "com no pot ser d'una altra manera". Som, doncs, una societat normalitzadora? Sembla que sí. Pel que es veu, som una societat capaç de normalitzar el que fins fa poc era tabú. Fins a tal punt que som capaços de fer excusable el que hauria de ser inacceptable en qualsevol estat de dret, democràtic i social.

Per exemple, en l'àmbit laboral s'han normalitzat els autònoms dependents. Són els treballadors que només tenen un client, que vol deixar de pagar les càrregues socials inherents als empleats. Tant se valen les Seguretats Socials! Tot i que la versió més moderna és la dels treballadors de les plataformes dites col·laboratives. Aquestes han passat de l'estatus inicial de creadores de llocs de treball durant la crisi, a consolidar-se com un nou model de negoci sustentat en la precarització laboral, l'enginyeria fiscal i l'elusió de càrregues socials. Si no fos per un cert flaïre neoesclavista, tot semblaria ben normal.

Així mateix, en l'àmbit social diem bombolla al que hauríem de dir butllofa. Butllofa immobiliària. Acceptem com a normal l'encariment de l'habitatge, tant el de llo-

guer com el de compra. Per aquest motiu, les persones que els cal un habitatge per formar una família han de competir amb desavantatge amb els que només busquen el lucre amb el dret a l'habitatge. Com també normalitzem el masclisme, les manades, la Burundanga, o el Mare Mortum entre Europa i Àfrica.

Finalment, en l'àmbit polític, trobem normals els canvis de camisa, els vetos entre partits, els incompliments programàtics o la compra d'adversaris amb diners públics. Són les noves formes de fer política. Abans, de fet fins no fa gaire, haurien mobilitzat la gent fins els voltants de Casa de la Vall. Ara ja no. Ho hem normalitzat. En conseqüència, hem estat capaços de cedir el poder de la gestió dels afers econòmics a institucions no democràtiques per tal que l'economia funcioni de forma adequada. Són institucions que ja no depenen dels cicles electorals. En canvi, decisions vitals sobre l'alimentació, la salut o l'emergència climàtica continuen sotmeses als cicles de quatre anys. Tot ben normal, excepte per als inadaptats. La resta recordeu: "No és signe de bona salut l'estar ben adaptat a una societat profundament malalta." (Jiddu Krishnamurti)